

ОСОБИСТІТЬ: ПРОБЛЕМА ОТОТОЖНЮВАННЯ

Синєбрюхов Ю.Б.

Національний технічний університет "Харківський політехнічний інститут" м. Харків

К. Клакхон визначає особистість як продукт спрямованої реалізації як біологічних, так і соціальних бажань і потреб членів соціальної групи. Основні риси фундаментальних розумових конструкцій і постійних емоцій тільки у виняткових випадках ґрунтуються на унікальній біологічній спадщині й особливому життєвому досвіді; як правило, вони є *продуктом культури*.

"Особистість – це звичка, яка її конститує." (Дж. Стюарт). Що кодує й декодує навички спілкування із символами. Як у шкільної схемки кодування кольорів веселки "кожен мисливець бажає знати"...*свої джерела*.

Далі, важливе значення набуває, як пише Е. Еріксон проблема "динаміки поколінь" коли ідентичність особистості крім особистої тотожності розуміє також і цілістність, тобто, коли ідентичність це не тільки справа індивідуальності, а й справа соціуму(статі, *етносу* тощо). На початку часів вже існували яскраві особистості, хоча термін особистість можна визначити лише *ретроспективно*. В античному етносі "Я" – *це безліч cogito у мой голові*. Тобто - це проблема існування в чистому вигляді. Час людей, що бродять по місту із запаленим ліхтарем серед біла дня переініціював вік прагматизму.

Тоді "Я" – *це безліч справ, які роблю*. Номо *faber* - шановна особистість у новий час.

І хоча ХХ століття дало миру утопію всесвітньої революції (В.Ленін) і утопію всесвітньої демократії (В.Вільсон), особистість залишилася тим, чим вона й була – зборами якостей, які потрібні та мають культурний потенціал.

Тепер собистість – це те, що від мене хочуть.

Тоді "Я" залишається бовтатися між "Символічним" (ілюзія "Іншого") і "Уявлюваним" (ілюзія "Я"), сподіваючись зрештою створити "свій власний нарциссичуий образ, тобто поставити "Я" на місце "суб'єкта", створити собі КУЛЬТУРНЕ АЛБІ (Ж.Лакан). Як помітив Р.А. Уилсон, ми не тільки інтерпретуємо дані, у міру їхнього одержання, ми "підганяємо" дані до існуючих правил ігри".

Поведінка особистості будується на підставі внутрішньої моделі себе, вважає Еріх Нойман, коли етика ґрунтується цілістністю, а не бажанням бути ідеальним. Коли особистість пізнає цю внутрішню роботу, вона краще розуміє себе і навколишній світ.